

RIS
TAMMI

SENSORED
Reality

REPLICA

Anders Vacklin
Aki Parhamaa

REPLICA

Anders Vacklin Aki Parhamaa

TAMMI
HELSINKI

DISCLAIMER

Tämä on tositarina. Kuvatut tapahtumat tapahtuivat Replicassa keväällä 2118. Jotkin nimet on muutettu asianosaisten pyynnöstä, kaikki muu on kerrottu niin kuin asiat todella tapahtuivat. Tarinan on suunnitellut, kehittänyt sekä tuottanut draamalliseen muotoonsa Realdream Interactive Studiosin monikulttuurinen ryhmä. Tiimi edustaa monia eri uskontoja ja uskomuksia, arvoja ja sukupuoli-identiteettejä.

Paina mitä tahansa nappia jatkaaksesi...

Taiteen edistämiskeskus ja WSOY:n kirjallisuussäätiö ovat tukeneet teoksen kirjoittamista.

Ulkoasu: Laura Lyytinen
© Anders Vacklin, Aki Parhamaa ja Tammi, 2020
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-1387-3
Painettu EU:ssa

Kaksoisolennon kohtaaminen tietää kuolemaa, ajattelen, kun näen tytön. Tuo varjoihminen on tullut hävittämään minut maan päältä. Olen menettänyt itseni, tarinani ja totuuteni, mutta en rohkeuttani. Syöksyn eteenpäin! Mistä tämä rohkeus kumpuaa? Liian myöhäistä. Maa purkautuu ympäriltäni korviahuumaavassa pauhussa.

Silmänräpäyksen ajan, kun kaikki ei ole vielä ohi... kun kaikki on vielä mahdollista, palaan ajassa taaksepäin. Aloitan alusta. Alussa sain syntymäpäivalahjaksi kauniisti kuvitetun satukirjan. ”Olipa kerran”, se alkoi. Olin nelivuotias pikkutyttö. Sadussa uljas kerjäläisprinssi pelastaa avuttoman prinsessan velhon tornista. Joka ilta äiti luki sadun väärin minun tietämättäni. Äidin versiossa prinsessa olikin maailman vahvin ja neuvokkain tyttö, joka pelastaa kerjäläisprinssin sata vuotta kestäneestä tulirinki-kirouksesta. Rohkean prinsessan ansiosta kerjäläisprinssi perii puoli valtakuntaa.

Opittuani lukemaan Meri-Tokion Kansainvälisessä koulussa äidin salakavala petos selvisi minulle. Ärtyneenä syytin häntä kieroksi valehtelijaksi. Hän vain myönsi rikoksensa. Että se oli aivan totta, hän oli sepittänyt oman tarinansa kirjan kuvien pohjalta pitääkseen minulle oppitunnin tyttöjen rohkeudesta. Että nyt voisin valita kumman tahansa tarinoista sekä sen, kuka lopussa seisoo tulisen ringin keskellä, kädet voitokkaasti pystyssä.

”Kumpi on sinun tarinasi ja totuutesi?”

En vastannut. Kyyneleet silmissä piilotin minulle kerran niin rakkaan teoksen kirjahyllyn teosten taakse. Opus unohdettiin sinne vuosiksi kuin ikuisen uneen kirottu loitsukirja. Löysin niteen uudelleen vasta isän kuoleman jälkeen pakatessani muuttolaatikoita.

Jos minun pitää aloittaa tarina toisesta kohtaa, se hetki on isän kuolema. Sen jälkeen muutin äidin mukana maapallon toiselle puolelle, Helsingin kaupunkisaareen. Pänttäsin lukiossa historiaa saadakseni todistukseksi kiitettäviä arvosanoja. Pänttäsin historiaa Suurista tulvista, Muurisodista ja maailmanlopusta. Mutta nyt tiedän, että on vielä toinen historia, jota kukaan ei opeta. Historia, jota kannan salaa mukanani kuin öinen viestinviejä soihtua. Vaiettu, peitelty, unohdettu historia.

Tiedot, joita Realdream Interactive Studiosin johtaja Eve Rego ei halua kenenkään saavan tietää. Joiden takia hän hukutti isäni... ja yritti listiä minutkin. Even vuoksi äiti joutui syyttömänä pakenemaan Myrskyvahteja kuukausien ja kuukausien ajan.

Molemmat tarinat alkoivat kauan sitten, kauan ennen minua. Molemmat tarinat alkoivat Tarinankertojasta. Tarinankertoja ripusti murtumattoman lukon Kristalliin. ”Minako on avain”, isä sanoi Alvarin simulaatiossa ja oli oikeassa. *Se minä olen!*

Ja vaikka käytän nimitystä *Tarinankertoja*, se, mitä aion nyt kertoa, ei ole mikään prinsessasatu, tai satu ylipäätään, sillä sadut alkavat sanoilla ”olipa kerran”. Tämä tarina loppuu niin. Kaikki loppuu niin, isä, elämä, maailmankaikkeus ja kaikki siinä. Minäkin lopun niin.

Kaksoisolennollani on minun hoikat käsivarteni ja tummat silmäni. Se olen minä! Valot sammuvat hyvin kivuliaasti. Kipu helpottaa elämän irtautuessa ruumiistani. Sen silmänräpäyksen ajan, kun kaikki on vielä mahdollista, palaan ajassa taaksepäin...

Alussa on kaksi tarinaa, mutta vain yksi Tarinankertoja.

Tämä on minun tarinani ja totuuteni.

Suuri tulva

päätyi korviahuumaavaan hiljaisuuteen.

Meri jäi

ja elämä aaltoili eteenpäin.

Kaikessa hiljaisuudessa unohdimme,

kuka sai sen tuhon aikaan,

kuka aloitti matkamme pelkoon ja yksinäisyyteen.

Kaikessa hiljaisuudessa unohdimme,

kenen näkymätön käsi johdatti meidät pois maailmanlopusta,

kuka synnytti ihmiskunnan uudelleen mudasta ja kuolemasta.

Tähyämme tähtiä

vielä viimeisen kerran,

villisti myrskyäväältä mereltä.

Seuraamme niitä

unelmien saarelle,

missä vanhat legendat muistetaan

vielä viimeisen kerran.

LEVEL 1

Fun and Games

1

”Onko meidän pakko mennä?” kitisen tekoviikinkipartani takaa. Kuulen, kuinka Marsiin matkaavan planeetanvälisen risteilijän moottori vonkuu kuin outojen mekaanisten otusten eläintarha. Cosplay sopii Alvarille kuin nakutettu, mutta minä en ole siitä laisinkaan innostunut. Olen kuin nukutusnuolella tainnutettu viidakkopeto, joka on teljetty hölmöön häkkiin ja jota nyt kuljetetaan kohti sirkusyleisöä.

”Kukaan ei skipppaa kapteenin viimeisiä, sikakreisejä kansijuhlia”, Alvar argumentoi. Hän on periksiantamaton. Ninja-haarniska kolisten hän puskee minua eteenpäin.

”Siksipä kukaan ei tuu huomaamaan, jos me ei mennä”, vastaan ja työnnän viikinkikilvelläni hänet kauemmas. Olemme kuin eri videopeleistä karanneet hahmot, jotka kamppailevat toisiaan vastaan.

”Älä nyt, Bug. Mieti, mitä kaikkea me voidaan tehdä”, Alvar sanoo.

”Murjottaa tarjoilupöydän ääressä, mutustaa keksiä ja juoda liikaa mehuboolia”, ehdotan.

Alvar on paras kaverini Helsingin kaupunkisaaren lukiosta. Paitsi hauska, hyväsydäminen auttaja, Alvar on sel-

lainen nörttitetekniikkakaveri, joka jokaisella videopelaajalla on hyvä olla. Hän on iso, minä pieni. Hän on poika, minä tyttö. Siinä missä hän hermostuneena turvautuu lörpötelyyn, minä suosin lyhyitä ilmauksia. Hän tykkää rakennella ja suunnitella pelejä, minä tykkään pelata.

”Sitä paitsi sun on pakko tulla, sillä tänään on Amalia Kasvottoman juhlapäivä.”

”Se... kuulostaa miltei rangaistukselta. Olen cosplay-juhlia vastaan ihan periaatteellisista syistä”, jatkan valittamista. ”Cosplay-puvuissa ei ole yleensä edes taskuja. Mitä sekin on?”

Huhtikuun seitsemäs eli Amalia Kasvottoman päivä on Henkien päivän ja Hätärakettien yön ohella vuoden suurimpia juhlia. Maapallolla Amalia Kasvottoman päivää juhlistetaan perinteisesti venekarnevaalikulkueilla. Osallistujat sonnustautuvat värikkäisiin ja prameisiin cosplay-naamiaisuihin. Kaupunkien asukkaat pakkautuvat kanavien rannoille hurraamaan veneparaatille, joka lipuu riemukkaasti jalopiirteisten siltojen alitse. Karnevaaliväki viskoo karkkeja yleisölle, joka yrittää napata niitä käyttäen niin sanottuja ”satelliittilautasiaan” eli avoimia sateenvarjoja apuvälineinään.

Äiti ja isä eivät juuri perustaneet Kasvottomien juhlahyistä. Ehkä se johtui siitä, että Kasvottomat ovat yläluokkaa. Satumaisen rikkaita. Parhaat koulut. Yhteiskunnan eliittiä. Jos haluat hallita kaupunkia, rakentaa tehtaita, pitää kauppaa, tuottaa videopelejä, on neuvoteltava Kasvottomien kanssa.

”Pöh! Tää on vuoden paras päivä”, Alvar vaahtoa. ”Onneksi historiassa on edes joitain värikkäitä persoonia. Amalia Kasvoton... naamiointitaidon mestari. Tule nyt,

Bug. Mennään kokemaan se asia, josta kaikki aina puhuu: hauskanpito.”

Nostan huokaisten proppi-taistelukurveeni olalleni ja astelen vastahakoisesti alimman kerroksen käytävää kohti hissejä, kun lattia jalkojeni alla yhtäkkiä tärisee. Seinät vavahtelevat. Toivon, että aluksen oudot äänet tarkoittavat jarrutusvaiheen aloittamista. Jarruttaminen merkitsisi, että lähestymme terraformoitua, peliplaneetaksi rakennettua Marsia eli Replicaa, videopelaajien utopiaa.

Kaksikuukautinen matka on ollut eräänlainen *nemawashi*. Se tarkoitti alun perin bonsaipuun siirtämistä toiseen paikkaan. Bonsain siirtoa valmistellaan vuoden ajan kaivamalla tunnustelevasti juurien ympäriltä. Lisäksi vanhan paikan multaa siirretään uuteen kasvupaikkaan puun mukana. Samaan tapaan meitä matkustajiaakin on valmisteltu Marsia varten kaikin mahdollisin keinoin. Esimerkiksi painovoima on muuttunut pikkuhiljaa vastaamaan Marsin keinopainovoimaa. Tärinä lakkaa. *Äh*. Alvar työntää minut liikkeelle.

Jatkamme matkaamme planeetanvälisen risteilijän halki. Alus on henkeäsalpaavan kaunis ja käytännöllinen lentävä kaupunki, siivekäs hotelli iloisella huvimatalla aurinkoiseen lomakohteeseensa. Samalla kertaa se on myös kuin yksinäinen, mekaaninen peltisaari, joka on menettänyt kaiken hohtonsa pitkän matkanteon aikana.

Se, mikä alkoi jonakin fantastisena, hauskoina Game Deck -pelisalisessioina ja yhteisten kansipelien kavalkadina, on muuttunut tylsäksi odotukseksi. Ikkunoiden takana ammottaa vain kylmä, yksitoikkoinen, autio avaruus, jolla ei ole edes horisonttia. Olen valmis antamaan vaikka oikean käteni, että näkisin horisontin!

”Oota... ööö... Mä en ymmärrä sun pukua. Voisitko kertoa siitä lisää”, sanon pelatakseni aikaa ja koska viivyttelyn lisäksi haluan tietää, miksi ihmeessä Alvar on vetänyt ylleen mustan ninjahaarniskan.

”Mä oon sensei *Shadow Warrior kakkosesta*.”

”Miksi sä valitsit hahmon, joksi naamioituneena Eve yritti tappaa mut?” äyskäisen, sillä koen epäuskoa ja suuttumusta Alvarin asun johdosta. Vaikka en haluaisi, mielikuva Eve Regosta sukeltaa mieleeni kuin ninja varjoista. Ja vaikka hän on vain aivojeni loihtima kalpea kangastus, värähdän hänen ilottomien, taloussuklaanruskeiden silmiensä katsetta. Hän on kuin herttainen susi, joka on päättänyt tehdä minusta seuraavan suupalansa. Eve, joka on kotoisin Brasilian Kiuvalta irtosaarekkeelta, läheltä Vyöhykkeen suoja-aluetta, on tuhonnut perheeni. Mutta minäpä jujutin häntä. Sain hänet lankaan ja tunnustamaan pahat tekonsa lehdistön edessä juuri ennen lähtöä maapallolta.

”Pelasihan sun äitikin senseitä, Bug.”

”Oikeat ninjat käyttivät munkin tai maanviljelijän valepukuja, ettei ne herättäisi huomiota esimerkiksi jollain metallihökötyksellä, joka kolkkaa kuin lehmäkello ja erottuu vihollisen silmään kymmenien kilometrien päähän”, huomautan.

”Mä en tunnista itseäni lainkaan tosta kuvauksesta.”

”Eikö Amalia Kasvottoman naamiaisjuhliissa pidä pukeutua joksikin pelihahmoksi, jota on joskus itse pelannut?”

”Tai joka haluaisi itse olla”, Alvar tarkentaa.

”Mä en tajua sua. Mikset sä ennemmin haluaisi olla vaikka Frankenstein, tiedemies, ei hirviö?” ehdotan, vaikka olen itse osoittanut nolla prosenttia mielikuvitusta asuni suhteen. Olen Harald *The Last Viking Kingistä*. ”Ja nää naamiaiset on

kyllä aika epäilyttävää touhua. Mitä jos jonkin kuminaamion takana piilotteleekin oikea alien?”

”Sit se ei tarvitsisi kuminaamaria. Hölmö! Sehän voisi tulla ihan omana itsenään naamiaisiin. Etkö nyt vain tulisi?”

”Sä haluat vain nähdä mun kärsivän siellä.”

”Kaikki liittyy aina suhun, Bug.” Alvar luovuttaa. ”Mene sitten.”

”Hei!” korotan ääntäni, kun nappaan häntä kädestä kiinni. ”Hienoa käänteistä psykologiaa, Alvar, nyt mun on pakko tulla.”

Ärähdän ja harpon mielenosoituksellisesti käytävää pitkin varmistaen, että Alvar jää kauas taakseni.

Juuri ennen juhlasalin suuria ovia Alvar saa minut kiinni. Hän vilkaisee kelloa hengästyneenä ja asettuu yllättäen seisomaan ovien eteen kuin olisi sali olisi linna ja hän sen portinvartija.

”Ei muakaan huvita mennä tonne, mutta mä ajattelin, että saisin sillä ajatukseni muualle”, Alvar sanoo lannistuneella äänellä. Hän näyttää onnettomalta ninjahaarniskahökötyksensä alla. ”Mun isä sai muhun viimein yhteyden maapallolta... Ja tiedätkö mitä Martin käski mut tekemään korvauksena Replican matkalipun varastamisesta?”

”Kotiintuloaika yhdeksän jälkeen?”

”Se pakottaa mut valvomaan taisteluareenan rakennustöitä sen puolesta.”

Alvarin uReal-konsolille tekemästä *Leijonasydän, äitini* -pelistä tehdään ihka oikea taisteluareenaversio. Muistan,

kuinka se kolahti minuun aikoinaan. Silloin se muistutti enemmän itseäänitettyä kasettia, *mixed tapea*, kuin oikeaa peliä.

”Etkö sä oikeasti tajua?” Alvar keuhkoa. ”Martinilla on jotain korporaatioonsa liittyviä suunnitelmia mun osalle. Se haluaa muovata musta jonkun hiiskutin projektipäällikön sen yritykseen”, hän tilittää.

”Sun pitää olla oman elämäsi päähenkilö eikä koominen sivuosa.”

”Jos se areena ikinä valmistuu, mä pidän huolen, että avajaiset on cosplay-teemalla, ja sä saat takuuvarmasti kutsun”, Alvar tuhahtaa ja jatkaa päättäen näköjään purnata kaiken kerralla: ”Sä muuten lupasit mulle, että tää reissu olisi yhtä treffiä Jaden kanssa, ja sitä se on ollutkin, mutta ei mulle, vaan sulle.”

Kallistan päätäni ja kuuntelen hämilläni. Hymähdän. Ilmeeni on hetken aikaa eloton kuin marmoripatsaalla.

”Mä oon pahoillani. Kuka olisi arvannut, että se sekopää tykkäisi musta. Mutta en mä ole sen kanssa... tai edes hirveesti nähnyt sitä.”

”Kaikki aina tykkää susta! Se on sairaan epäreilua.”

”Kokeilitko sä edes koskaan pyytää Jada treffeille?” kysyn jokseenkin retorisesti, sillä uskoisin tietäväni asiasta, mikäli niin olisi tapahtunut. Siksi Alvarin vastaus onkin yllätys.

”Mmm-y. Tässä on yks esimerkki meidän keskustelusta. Minä: ’Multa alkaa loppua energiat. Mitäs sanot Jade, jos mentäisiin syömään jotakin pientä, illalliselle, iltapalalle, rakkaalla lapsella on monta nimeä. Siis vaikka tänä iltana... tai nyt, kohta tai milloin vaan sulle sopii.’ Tässä vaiheessa jokin tunne, kenties syyllisyys, valtaa Jaden kasvot”, Alvar selittää kertojanäänimäiseen sävyyn ja jatkaa: ”Jade: ’Alvar, mä olen

pahoillani, mutta unohdin yhden jutun, minkä lupasin tehdä vielä tänään, ja siihen...' Minä: 'Ei haittaa kuule yhtään.' Jade: 'Ensi viikolla, eiks vaan?' Minä: 'Kiitos mutta mun koko ensi viikko on aivan täynnä iltapaloja. Sori.'"

"Alvar, kukaan muu ei puhu alvaria, paitsi sä", sanon ja nauran. Mutta Alvar ei naura, joten kierrän käsivarteni hänen ympärilleen ja puristan lempeästi. "Sä saisit jonkun kivemmankin."

"Kenet? Ole konkreettinen. Vai tarkoitatko sä, että saisin jonkun jossain kuvitteellisessa videopelissä ehkä?"

"Missä muualla kuin videopeleissä tosi rakkaus on oikeasti totta? Missä muualla kaikki pitävät sanansa ja tosi rakkaus kestää ainiaan?"

"Tämäkö on sun viestisi mulle? Että me kaikki tarvitaan videopelejä ja haaveita, niinkö?"

"Ja rakkaan iltapalamme", virnistän. Astun eteenpäin tarttuakseni juhlasalien ovien kahvaan, mutta juuri silloin ovet paukahtavat auki ja ulos leijuu pinkki pilvi, tyttö. Ihan kuin hän olisi kuunnellut keskusteluumme ovien läpi. Hänen täyspunainen asukokonaisuutensa, *kossi*, imitoi selvästi jotakin mangahahmoa. Vaaleanpunainen polkkatukka, malvanvärisen koulupukumainen minihame, iso kravatti ja platform-korkokengät ovat yhdistelmä, joten en voi olla ihailematta. Tyttö on suurenmoinen. Hän työntää päänsä juhlasalin ovien taakse ennen kuin sulkee ne takanaan.

"Viimeinkin!" hän huudahtaa ja niiaa kuin balettitanssija. Vyötäröä kiertää nauha, jossa on iso ruusunpunainen rusetti. Voimakas meikki peittää ihoa, burgundinpunainen maali päällystää huulia ja nukkemainen vaatetus verhoaa huippukuntoista vartaloa.

”Luulin ettette tulisi”, tyttö sanoo, oikoo hamettaan ja keikistelee viattoman tyttömäisesti kuin stereotyyppinen animehahmo. Hän avaa proppina toimivan sateenvarjon päänsä taakse ja pyöräyttää sitä iloisesti. Tervehdin häntä luonnottomalla hymyllä.

”Oletko toivottamassa vieraat tervetulleiksi?” kysyn pingottuneen vähäsanaisesti. ”Voimmeko... öhöm... astua sisään?”

Tyttö pudistaa päätään ja ryhmittyy paremmin ovien eteen, etten pääsisi kulkemaan niistä. ”Mä olen Jade, etkö tunnista?” Hän katsahtaa silmät lautasina, kikattaa hölmösti ja jää töllöttämään suu hassun avoinna, niin kuin hahmot animessa.

Hän on seonnut, ajattelen.

”Mä tunnistin sut heti, Jade”, Alvar tokaisee minun vielä muodostaessa tavuja huulillani kuin kuoleva kala: *Ja-de. Ja-de.*

”J-A-D-E”, Jade tavaa kirjaimet minulle. ”Aivan oikein.” Hän halaa minua hyvätapaisen kevyesti. Vähän samalla tavalla kuin ei-niin-hyvät kaverit tervehtivät toisiaan Hätä-rakettien yön pippaloissa. ”Ja tämä *Ja-de* haluaa nähdä teidän kaksintaistelun. Voittaja saa tanssia kanssani.”

Tunnen poskieni punehtuvan. En ole ujo. Tämä on kuitenkin... tämä on... No, tämä on erilaista.

”Taistelu tanssista alkakoon!” Jade julistaa. Hän kikattaa ja taputtaa kuin anime-elokuvan hahmo. Samassa Alvar jo karjuu, pyöräyttää bokkeninsa päänsä päälle kuin olisi saanut extravoimia ja -nopeutta. Hän hypähtää lintumaisen sulavasti pyörähdyksen ilmassa ja yrittää sivaltaa bokkenilla kurkkuni halki.

Torjun kirveellä Alvarin iskuyrityksen. Miekka ja kirves kolahtavat kalahtaen. Hän painaa bokkenia kirvestäni vasten, ja melkein pystypainimme toisiamme vasten. Hän on voimakkaampi. Ähkin ja puhkin pitääkseni kirveen painettuna hänen miekkaansa vasten.

”Mitä hittoa nyt?” kuiskaan huohottaen ja reidet kihelmöiden.

”Mä yritin pään irrottavaa kiertolyöntiä”, Alvar pihisee takaisin.

”Ei kun... mikä sulle tuli?” ihmettelen. Vilkaisen Jadea, joka supistaa sievästi suutaan ja puhkeaa sitten täyteen hymyyn huomattessaan katseemme. Niin tietysti. Alvar haluaa tanssin. ”Ai, nyt mä tajuan”, kuiskaan. ”Älä huoli. Kun mä tönäisen sua taaksepäin, niin sivalla mua.”

”Ai, mitä...”, Alvar ehtii kysyä, mutta samalla sekunnilla tönäisen hänet irti. Poika sivaltaa silmänräpäyksessä bokkeilla. Annan hänen osua käteeni ja lennättää kirveeni mennessään. Vedän käteni nopeasti hihaan, ikään kuin se olisi irronnut iskun voimasta. Putoan polvilleni ja voiinkin:

”Verta! Verta suihkuua!” Esitän kuolevani pitkin pituuttani.

”Oikein hyvä, Alvar!” Jade sanoo. ”Oikein hyvä!”

Hän läiskyytä käsiään yhteen kuin anime-elokuvien pikkutyttö ja teeskentelee olevansa iloinen, vaikka oikeasti Alvarin voitto taitaa harmittaa häntä.

”Alvar, sä saat tanssin, mutta Bug, koska sä oot niin huono häviäjä ja surkea näyttelijä, saat rangaistukseksi olla mun kavaljeeri koko loppuillan”, Jade kujertaa.

”Eihän tossa ole mitään logiikkaa!” Alvar kivahtaa, vaikka onkin iloinen voitettuaan edes tanssin Jaden kanssa. Toljotan Jadea. Hän on todellakin seonnut totaalisesti. Hän katsahtaa kelloaan, nyökkää, ja hän ja Alvar johdattavat minut viimein käsikynkkää juhliin.

Kannella naamiaiset ovat täydessä vauhdissa. Orkesteri vinguttaa vanhan ajan R&B:tä. Sali on koristeltu nauhoilla, ja älyseinät loihivat musiikin tahdissa syttyviä tulikipinöitä. Kapteeni on pitkä ja pönäkkä, ja hänellä on rujot, ahavoituneet kasvot. Hän ja miehistön jäsenet rupattelevat matkustajien kanssa ja mutustelevat lautasille printattua pikkupurtavaa tarjoilupöydän takana. Koko näkymä muistuttaa futuristista versiota Leonardo da Vincin *Pyhä ehtoollinen* -maalauksesta.

Jade vie Alvarin tanssilattialle. Siellä pyörähtelee ainakin pari kolme Punarintaa *Dark Talesista*, ja myös *Space Colony Warsin* otuksiksi naamioituneita juhlijoita saapuu paikalle. On hassua katsella, miten keljut humanoidit, liskoötökät ja alfasoturit tanssivat sulassa sovussa keskenään. Jade ja Alvar kuisuttelevat kiivaasti minua osoitellen, ja sitten he katoavat hetkeksi näköpiiristäni. Hetken kuluttua Jade hypähtää eteeni.

”Eksytin Alvarin”, Jade henkäisee. Hän kääntää minut pois päin juhlasalin suurista, verhoilla peitetyistä ikkunoista, ja minusta tuntuu, että hän tekee sen tarkoituksella, etenkin kun näen syrjäsilmilläni Alvarin kulkevan ikkunoiden luokse. Kun yritän vilkaista olkani yli, Jade kääntää huomioni itseensä.

”No, oletko kavaljeerini?” hän kysyy. Tällä kertaa hän kumartaa kuin 1700-luvun hovipalvelija, nostaa kätensä suunsa eteen ja kikattaa muka nolona.

”Mikä... mitä tää on?”

”Mä oon Mizuki *Magic Diarysta*. Japanilainen tekele. Alakoulua käyvä salamurhaajatyttö, joka vaihtaa vahingossa kroppaa toisen ulottuvuuden prinsessan kanssa.”

”Eikun... tää sun käytös. Sä et oo tällainen. Metodinäyttelemistäkö?”

”Mä oon tutustunut sun... Japanin kulttuuriin... lukemalla mangaa ja katsomalla animea. Sä oot niin *karwiii!*” Jade kehuu minua söpöksi.

”Ai”, sanon vaivautuneena. ”Sehän olisi vähän sama kuin jos mä tutustuisin sun kulttuurin lukemalla Mustanaamioita ja käyttäytymällä sitten kuin Aku Ankka.”

”Ehkä mangat ja animet veivät vähän mennessään.”

”Ai vähän?” sanon ja yritän vilkaista olkani yli, kun kuulen sieltä iloista supatusta. Jade on kuitenkin nopeampi. Hän nappaa minusta kiinni ja vetää minua kohti tanssilattiaa.

”Anyway, tulisitko sä nyt tanssimaan?”

”Äh, voitaisko me vaan jutella?”

”Ai kun tää juttelu on niin lystikästä? Kunhan sä et vaan ala lausumaan haikuja ja kutsu mun kulmakarvojen kaartaa ’kuuksi kolmantena päivänä’.”

Hörähdän typerästi nenäni kautta. Hörähdys kuolee hänen katseensa edessä.

”Voitaisko me puhua jostain... ihan muusta? Vaikka pelaamisesta.”

”Vai jutellaanko Cosmosta samalla kun letitetään toistemme hiuksia?”

”Täh?” Jade on jälleen oma suora itsensä. Niin suora, että minua pelottaa, mitä hän sanoo seuraavaksi.

”Mun mielestä te sovitte hyvin yhteen. Cosmo on ihan sel-

västi läöpällään suhun. Te voisitte sytyttää melkein preeria-palon, niin paljon teidän välillä kipinöi.”

Poskiani kuumottaa. ”Ei mua kiinnosta mitkään tollaset asiat”, valehtelen vaikka Cosmo on kuin korvamato, hyvän-tuulinen, mukaansatempaava ja todella ärsyttävä. Ja samalla ärsyttävä on kovin lähellä kiinnostavaa.

Silmäilen ympärilleni etsien häntä katseellani. Cosmon sijaan näen Alvarin juttelevan orkesterin jäsenten kanssa. Yhtäkkiä Jade lyö kätensä yhteen kasvojeni edessä ja vaatii huomioni.

”Sä oot outo... Mitä on tekeillä?” kysyn.

”Ainakin mä voin luvata sulle kaksi asiaa, joissa Cosmo häviää mulle. Yksi. Mä tuun näyttämään näin hyvältä vielä satavuotiaanakin. Ja kaksi. Sä et ikinä kyllästy muhun, koska mä olen paljon sua älykkäämpi. Ja sit mä olen vielä tosi hauskaa seuraa. Kolme. Mä voin luvata sulle kolme asiaa.”

”Mutta...”

”Onneksi on ’mutta’. Mä jo pelkäsin, ettei sulla olisi ’muttaa’. Kuule, Bug, mä tiedän, etten mä aina ole pelkkää auringonpaistetta, vaahtokarkkia ja yksisarvisia, enkä mä ehkä ylipäättään ole just se ihminen, jonka kanssa sä haluat hengata. Mä tiedän, etten mä ole täydellinen, vaikka usein väitänkin niin. Et säkään ole, tosin eri syistä kuin sä itse ajattelet.”

”Mitä sä yrität sanoa?”

”Me ei ehkä olla täydellisiä, ainakaan sä et ole, mutta me sovitaan täydellisesti yhteen. Kuin Mizuki ja Aku Ankka.”

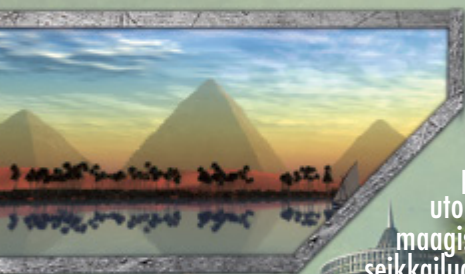
”Mä en tiedä miksi, mutta kun me puhutaan, se tuntuu kuin karatematsilta.”

Selkäni takaa kuuluva hihitys ja kolina voimistuu. Kun koetan kääntyä katsomaan, mitä ihmettä siellä tapahtuu, Jade tarttuu käsivarteeni ja vetää minut tanssilattialle.

LOPUN VUOKSI ON MENTÄVÄ KAIKEN ALKUUN.

Kiitetyt Sensored Reality -tieteistrilogian räjähtävä päätösosa valaisee salaisuuksia, jotka ovat pitäneet sarjan lukijat otteessaan. Bug osallistuu aurinkokunnan rankimpaan ammattilaispeliin ja tulee samalla paljastaneeksi järisyttävän totuuden maailmanlopusta... ja itsestään.

AMMATTIPELAAMISEN ENSIMMÄINEN SÄÄNTÖ? RAKKAUS.

Kun seitsemäntoistavuotias pelaajatähti Minako "Bug" Takeda saapuu videopelitema-
puistoksi muutettuun Marsiin, videopelaajien
utopiaan, on kuin hänelle olisi ojennettu avaimet
maagiseen kuningaskuntaan täynnä jännitystä,
seikkailua ja rakkautta – mutta onnellisen pinnan alle
piiloutuu järkyttävä todellisuus...

Punni-palkinnon 2019 kunniamaininta
trilogian avausosa Betalle!

"Teoksen huikat pelikohtaukset vievät mennessään, vaikka pelimaailma olisi lukijalle täysin tuntematon. Tarina Minakosta on vetävä ja taitavasti kirjoitettu, teinitytön tunteet sekä elämä tulevaisuuden Helsingissä tulevat ihalle." – PUNNI-PALKINTORAATI

TEEN

T

Blood
Language
Violence

ESRB CONTENT RATING

Game Experience May Change During Online Play.

N84.2
ISBN 978-952-04-1387-3
WWW.TAMMI.FI

TEKNISET TIEDOT

Monipelikosmos

KONSOLI: Battle Arena

GENRE: YA, sci-fi, utopia

TOURNAMENT EDITION

RIS – REALDREAM INTERACTIVE STUDIOS